

[Ministeren for offentlige arbejder.]

er tilfreds med den truffne afgørelse; at gå til domstolene, og vi synes, det er forkert, at man vil etablere taksationskommissionen som en egentlig domstol. Det vil let kunne forvirre begreberne hos dem, der skal behandle sagerne; de vil let kunne få den opfattelse, at den er en egentlig domstol, hvad taksationskommissionen jo netop ikke er. Der er adgang til bagefter at gå til landsret og til højesteret; derfor ville det ud fra en rent saglig betragtning være uheldigt at blande dommerne ind i dette forhold.

Det ærede medlem frk. Helga Pedersen og andre ærede ordførere har været inde på, at man ville have en anden formulering med hensyn til landinspektørernes stilling i kommissionerne. Det ærede medlem frk. Helga Pedersen fremhævede meget stærkt en udtalelse af professor Poul Andersen, som skulle underbygge det ændringsforslag herom, der er stillet af mindretallet. Jeg vil gerne sige, at professor Poul Andersen har på dette område efter ministeriets opfattelse ikke tilstrækkeligt kendskab, selv om han har virket i så mange år, som det ærede medlem anførte, til dette område. Professor Poul Andersens virksomhed indskrænker sig til hovedstadsområdet, og han har intet kendskab, i hvert fald ikke tilstrækkeligt kendskab, til virksomheden for landinspektører ude i provinsen og i landområderne. Det er ikke bare for at fastholde en historisk betegnelse, at vi har formuleret lovforslaget således, som vi har, og som flertallet går ind for, men simpelt hen fordi der er funktioner for landinspektørerne, der bør være fastsat i loven, således som vi har foreslået det.

Endelig var det ærede medlem inde på offentlighedsprincippet. Det er klart, at der er mange, der er tilhængere af offentlighed, og det er jeg også for min part i den udstrækning, hvor det er rimeligt og rigtigt, men jeg tror, at i dette forhold, hvor man gerne vil værne så meget som muligt om borgere, der kommer ud for ekspropriation — og dette gælder ikke mindst mindretallet, der jo har stillet ændringsforslaget — er det en bjørnetjeneste at gøre disse mennesker, hvis man følger mindretallets forslag. Jeg finder det uheldigt, at offentligheden skal have lejlighed til at sidde og vurdere, når der forhandles om en eller anden pengesum

til afståelse for noget, som staten eller kommunen eller andre har ekspropriationsret til. Jeg tror, det vil være en højst ubehagelig situation for mange af dem, der kommer ud for at skulle have en sådan sag behandlet. Det er altså ud fra ønsket om at skåne disse mennesker, at vi ikke mener, forhandlingen bør være offentlig. Selve forhandlingerne ude i marken, hvor man ser på tingene o. s. v., er jo offentlige; der er ingen, der nogen sinde har tænkt på at ville forbyde pressen at følge en ekspropriationsforretning i marken; men ved indendørs forhandlinger om selve afståelsessummen tror vi altså det er uheldigt at gennemføre offentlighedsprincippet.

Det ærede medlem hr. Hagen Hagensen fulgte i stor udstrækning det ærede medlem frk. Helga Pedersens opfattelse, men kom dog med en selvstændig bemærkning, nemlig at det havde været bedre, om hele dette lovområde var blevet lagt ind under justitsministeriet. Her ligger det sådan, at den kommission, der har haft lejlighed til at behandle, om jeg så må sige, alle sider af ekspropriationsområdet, ikke har gjort betragtninger gældende i den retning, og man kan da heller ikke i dette forhold henvise til justitsministeriets lovkontor. Det var måske også lidt stærkt, hvis de ligefrem skulle have forlangt denne lovgivning lagt ind under justitsministeriet; men jeg tror, det ville være højst upraktisk og helt urimeligt og usagligt, når man nu gennem mange år i et ministerium har dygtiggjort og opdraget folk til at have med dette område at gøre, pludselig at skulle begynde på en helt frisk ovre i justitsministeriet. Endelig er der også det at sige, at justitsministeriet lige så vel som ministeriet for offentlige arbejder kan komme ud for at skulle ekspropriere. Jeg indrømmer, at det ikke er i samme udstrækning, men det kunne meget vel tænkes.

Til slut vil jeg sige, at jeg er meget glad og taknemlig for, at udvalget har villet føre arbejdet til ende nu. Jeg havde egentlig forestillet mig, at dette arbejde skulle tage så lang tid, at det udmærket godt kunne være, at lovforslaget måtte fremsættes igen i næste folketingsår. Der havde ikke været noget urimeligt i det, for det er et meget vigtigt område. Jeg er selvfølgelig taknemlig for, at man trods de små meningsforskelle,